

Rik Bourguignon

KOMMUNIE MET DE ZEE

«Als de bloemen verwelken vind ik ze het mooist.»

Bij zo'n opmerking staat men even stil. Want ze is onverwacht. Verwelkende bloemen hebben inderdaad andere kleuren, andere vormen, andere geuren, een andere houding. Ze zijn er niet meer om zichzelf, maar dragen de belofte van rijp zaad en tegelijk de weemoed van de vergankelijkheid.

Geef toe, dat dit toch een ongewone kijk is op bloemen. Een heel eerlijke, persoonlijke, die doet nadenken en meteen zowel de mens als de kunstenaar kenschetst.

Hij is een stille, rustige man, die zich in zijn woning omringd heeft met herinneringen.

Dadelijk wordt men opgenomen in de eigen wereld, waarin hij leeft en werkt. Een wereld van diepe gevoelens, innemende zachtheid, een tikje weemoedig en vol rijpe stilte. Donker hout en overal de oplichtende kleurvlekken van zijn schilderijen.

Elk schilderij, elk meubel, het porselein en zoveel andere fraaie voorwer-

pen spreken - zonder dat hier een toelichting nodig is - van een grote gevoeligheid en een schone, onverganke-lijke liefde, die deze kunstenaar blijven bezielen.

Nog zie ik zij hand, waarmee hij mij het wondermooie eetservies toonde, en hoor ik zijn bijna te zachte stem, als hij met ontroering vertelde, dat de versiering ontworpen werd door zijn zo teer geliefde vrouw, wier geest na zoveel jaren nog steeds levendig aanwezig blijft.

De woonkamer wordt gedomineerd door haar levensgroot geschilderd portret, voornaam maar eenvoudig getooid met een rouwsluier en enkele bloemen. Marieke blijft de kunstenaar inspireren. Zonder haar zouden zijn penselen onaangeroerd blijven. Zij is nog immer de sterke kracht, die hem voortstuwt.

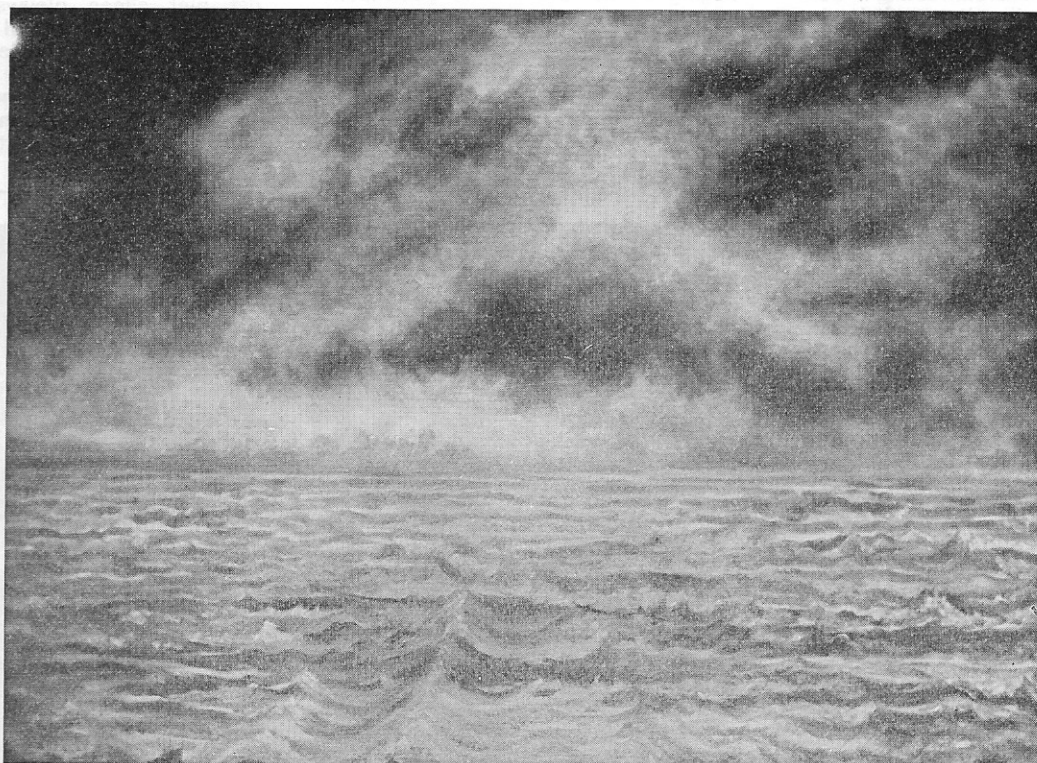
Want Rik Bourguignon heeft een tweede grote liefde: de zee. Ook zij beheerst het grote huis. Overal hangen de doeken met het wisselend gelaat van de zee. Niet zo maar een «zee», doch steeds en welbewust onze eigen

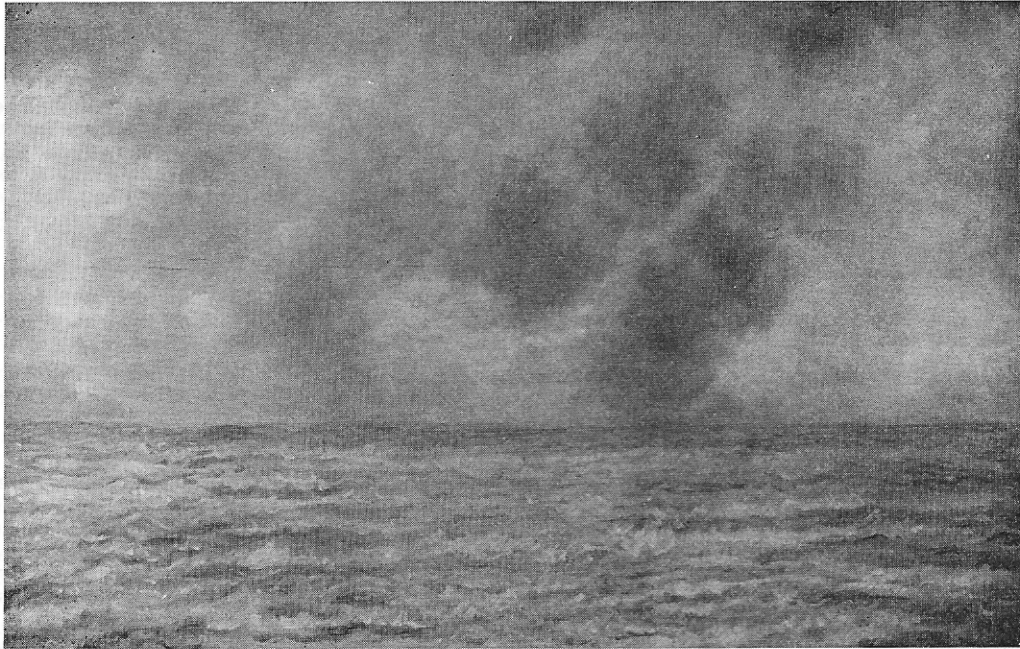
Noordzee. Zonder zeil. Zonder strand en zonder duin. Alleen water, lucht en licht. Af en toe ook de wind, die de schuimkoppen verstuift. Steeds hetzelfde onderwerp, maar op ieder ogenblik anders.

Het is boeiend, als men iemand ontdekt met dezelfde liefde. Ook op mij oefent de zee steeds onverminderd haar magische kracht uit. Vele en vele zwerftochten heb ik gemaakt, maar steeds naar «landen met een zee». Omdat ze altijd iets te vertellen heeft, omdat ze overal verschillend is, omdat er immer een grootse kracht van haar uitstraalt en de zoekende mens tot rust brengt, om het even welke haar kleur is of haar deining. Kortom, omdat ik ze op elk ogenblik lief heb, waar ook op de wereld.

Nu is er een wezenlijk verschil. Rik Bourguignon kent ook talrijke zeeën. Maar hij houdt alleen van de Noordzee en schildert geen andere. Meer nog: hij beperkt zich tot haar water en wat er boven is.

Vervolg volgende pagina ➡





vervolg van vorige pagina

Tevergeefs zoeken we een doek, waarin de zeewind aan de kusten knaagt; waarin hij rukt aan het wild-wuivende helmgras; waarin de dreunende branding aan de rotsvoeten schuimt en vreet. Nergens zien we langzame golven, die hun witte festoenen regelmatig en breed over het strand schuiven. Nergens kleine, ingesloten krekens met zonnewarm zand, zo fijn als stofgoud. En ook nergens het blauwe mirakel van de Zuiderse zeeën of het gouden schaduwspel van de Noordelijke waten in de bloedwarme gloed van de middernachtzon. Nergens scheepswrakken, die onheilspellend hun gebroken ribben en verscheurde gebinten opsteken. Nergens aan de boord van het le-

vend water dode rompen, rustend op een bed van dood zand.

Omdat er geen boord is. Omdat er geen grens is aan de zee, aan de lucht en aan het onverklaarbare, wonderlijke licht, dat van een onvindbare plek over de eindeloosheid van golven en wolken glanst.

Wanneer Rik Bourguignon het wisselend spel van de zee in zich opneemt om het later weer te geven, geloof ik, dat hij eenzaam op het laatste land staat, van aangezicht tot aangezicht met de onbeperkte ruimte en de oerkracht van de oceaan.

Zijn «Noordzee» is nooit echt woest of beangstigend, of ze nu wit schuimt of breed ademt onder loodzware wolkengevaarten. Telkens is hier of daar een tere toets: een opflinkerende

gouden zonnespel, een doorschijnend groen, een glanzend grijs of een bijna onzichtbaar vleugje lichtblauw. En soms is er de heerlijke verrassing van een avond, die uitbarst in een spetterende oranje gloed - of bloedend wegsterft in een mistiek glanzen.

De mens Bourguignon voelt met heel zijn wezen de oneindigheid van de zee. De kunstenaar Bourguignon streelt zijn gevoelens en kleuren op het doek, schroomvallig, teer, behoedzaam, alsof hij iets heel broos en kostbaars aanraakt, alsof hij de eeuwigheid in tere tinten vangen wil.

In hem en in zijn doeken fluistert de eeuwige stem van de zee: bron van alle leven, alle vreugde, alle weemoed en alle verdriet.

RENAAT VAN DESSEL

Hoeden- en hemdenhandel

J A C Q U E L O O T

Witte Nonnenstraat 29A Oostende

Tel. 059/ 742.50

5 o/o voor V.T.B. - V.A.B.-leden